

Nederlandse tekst (artikel 63 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

Nr. 63.467 van 9 december 1996

A. 66.143/VI-12.926

In zake : **LOREZ** Jacques,
die woonplaats heeft gekozen ten
zetel van het ABVV,
Fontainasplein 9/11
1000 Brussel,

tegen :

de Franse Gemeenschap, vertegen-
woordigd door haar Regering.

DE RAAD VAN STATE, VIe KAMER,

Gezien het op 30 oktober 1995 ingediende verzoekschrift, waarbij Jacques LOREZ de nietigverklaring vordert van het besluit van de Franse Gemeenschapsregering van 28 augustus 1995 tot wijziging van het koninklijk besluit van 29 mei 1972 betreffende de dagen bezoldigd ziekte- en bevallingsverlof toegekend aan het tijdelijk aangesteld bestuurs- en onderwijzend personeel, opvoedend hulppersoneel en paramedisch personeel der rijksinrichtingen voor kleuter-, lager, buitengewoon, middelbaar, technisch, kunst- en normaal onderwijs;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer BOUVIER,
auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 4 juli 1996,
waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag
ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
de partijen en gezien de laatste memories;

Gelet op de beschikking van 23 oktober 1996,
waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij
bepaald wordt dat de zaak voorkomt op de terechtzitting
van 27 november 1996;

Gehoord het verslag van de heer LEROY,
staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. M. DETRY,
advocaat, die voor verzoeker verschijnt, en van
Mrs. Ph. LEVERT en M. VAN ASSCHE, advocaten, die voor de
verwerende partij verschijnen;

Gehoord het eensluidend advies van
de heer BOUVIER, auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari
1973;

Overwegende dat de volgende, voor het
onderzoek van het beroep dienstige feiten aan het geding
ten grondslag liggen :

Het bestreden besluit wordt in zijn ontwerp-
fase in het kader van onderhandelingen met de vakbonden
voorgelegd aan sectorcomité IX, "onderwijs" (Franse

Gemeenschap), en aan het comité voor provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, afdeling II; de onderhandelingsprocedure eindigt op 4 augustus 1995. Op 29 augustus 1995 verzoekt het uitvoerend comité van de "Confédération des syndicats chrétiens" - Onderwijs de verwerende partij dat besluit in te trekken. Het uitvoerend comité voert tot staving van zijn verzoek aan dat het besluit aangenomen is in strijd met artikel 3, § 1, van de wet van 19 december 1974, doordat het vooraf had moeten worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten, omdat het betrekking heeft op het ziekteverlof en de disponibiliteit wegens ziekte en aldus onder de minimale rechten ressorteert. Diezelfde dag werpt de verwerende partij tegen dat verzoek een middel van niet-ontvankelijkheid op, aanvoerende dat naar luid van de voornoemde bepaling de minimale rechten geïdentificeerd moeten zijn, en dat zulks op heden nog niet is geschied voor de leden van het onderwijzend personeel. Op 6 september 1995 deelt de Minister van Ambtenarenzaken de verwerende partij mede dat het aan de Gemeenschappen staat om de minimale rechten voor het onderwijzend personeel te bepalen en dat bij ontstentenis van zulke regels de aanhangigmaking bij het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten geen juridische verplichting is.

Dit besluit wordt, nog steeds in zijn ontwerpfase, om advies voorgelegd aan de afdeling wetgeving van de Raad van State, die haar advies verstrekt op 21 augustus 1995.

Dat besluit wordt aangenomen op 28 augustus 1995 en bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 1 september 1995;

Overwegende dat verzoeker in zijn verzoekschrift een enig middel ontleent aan de

"schending van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel, inzonderheid van artikel 3, § 1, zevende lid, gewijzigd bij artikel 1 van de wet van 20 juli 1991 houdende sociale en diverse bepalingen, doordat de bestreden handeling aangenomen is na afloop van onderhandelingen in sectorcomité IX en in het comité voor provinciale en plaatselijke overheidsdiensten, afdeling II, terwijl krachtens de aangevoerde bepalingen de bestreden handeling alleen kon worden vastgesteld na afloop van onderhandelingen in het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten"; dat hij aanvoert dat het bestreden besluit de regelingen inzake ziekteverlof en disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid wijzigt en aangelegenheden betreft die zijn omschreven in artikel 3, § 1, zevende lid, van de wet van 19 december 1974; dat hij in zijn wederantwoord betoogt dat de lijst met de minimale rechten door de federale wetgever is vastgelegd in de bepaling waarvan hij beweert dat ze geschonden is, en dat het aan de verwerende partij staat om de inhoud van die rechten voor het onderwijzend personeel vast te stellen; dat hij van oordeel is dat de vaststelling van de inhoud ervan eveneens moest worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten en dat bij ontstentenis van zulk een vaststelling over iedere wezenlijke wijziging van de inhoud van die rechten, zoals de regeling inzake verlof en disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid, vooraf in dat comité moet worden onderhandeld; dat hij eraan toevoegt dat indien de verwerende partij verzuimt de inhoud van de minimale rechten van de onderwijskrachten vast te stellen, ze straffeloos de draagwijdte ervan zou kunnen wijzigen, ten koste van de "intersectorale" coherentie beoogd door de in het middel genoemde bepaling; dat hij in bijkomende orde eraan toevoegt dat de voorschriften inzake vakbondsonderhandelingen en

overleg extensief moeten worden uitgelegd; dat hij zich baseert op artikel 6 van het Europees Sociaal Handvest, goedgekeurd bij de wet van 11 juli 1990, en op Verdrag nr. 151 van 27 juni 1978 betreffende de bescherming van het vakverenigingsrecht en procedures voor het vaststellen van arbeidsvoorwaarden in de openbare dienst, goedgekeurd bij de wet van 4 april 1991; dat hij beklemtoont dat het onderscheid tussen de punten a en b van het voornoemde artikel 3, § 1, zevende lid, verband houdt met het feit dat punt a betrekking heeft op federale aangelegenheden, en punt b op aangelegenheden die onder de verschillende deelgebieden ressorteren;

Overwegende dat geen rekening hoeft te worden gehouden met het middel, in zoverre het gebaseerd is op het Europees Sociaal Handvest en op Verdrag nr. 151 van 27 juni 1978, daar deze teksten niet zijn aangevoerd in het verzoekschrift, hoewel ze hadden kunnen worden aangevoerd;

Overwegende dat het zevende en het negende lid van de bepaling waarvan de schending wordt aangevoerd, gewijzigd bij de wet van 20 juli 1991 en bij het koninklijk besluit van 10 april 1995, als volgt luiden :

" In afwijking van het eerste lid, 1° en 2°, van deze paragraaf, van § 2 en van artikel 4, § 3, worden uitsluitend voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten als minimale rechten, de voorstellen die betrekking hebben op de statutaire personeelsleden en die de hiernavolgende materies betreffen :

a) (...)

b) op initiatief van de federale overheden of van de gemeenschaps- of gewestoverheden, elk wat hen betreft :

(...)

3° de reglementering inzake bevallingsverlof, ziekteverlof, verlof voor verminderde prestaties wegens ziekte of gebrekkigheid, verlof voor verminderde prestaties gewettigd door sociale of familiale redenen of wegens persoonlijke aangelegenheden;

4° de reglementering betreffende de disponibiliteit wegens ziekte of gebrekkigheid;

(...)

Wat de statutaire personeelsleden die ressorteren onder het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten betreft, behalve die welke bedoeld zijn in artikel 24 van de Grondwet en die welke ressorteren onder een publiekrechtelijke rechtspersoon die afhangt van een Gemeenschap of Gewest, bepaalt de Koning bij in Ministerraad overlegd besluit de minimale rechten in elk van de materies bedoeld in het zevende lid, littera b), van dit artikel";

Overwegende dat artikel 3, § 1, zevende lid, van de wet van 19 december 1974 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van haar personeel twee lijsten van aangelegenheden bevat en bepaalt dat de voorstellen die betrekking hebben op de statutaire personeelsleden en die deze aangelegenheden betreffen, als minimale rechten uitsluitend worden voorgelegd aan het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten; dat het negende lid van dezelfde bepaling de Koning machtigt om bij een in de Minister-raad overlegd besluit de minimale rechten in elk van de aangelegenheden genoemd in het zevende lid, b), vast te stellen voor de statutaire personeelsleden die ressorteren onder het comité voor de federale, de gemeenschaps- en de gewestelijke overheidsdiensten, met uitzondering onder meer van de personeelsleden bedoeld in artikel 24 van de Grondwet; dat eruit voortvloeit dat het koninklijk besluit van 22 november 1991 houdende uitvoering van de voornoemde wetsbepaling niet toepasselijk is op de leden van het onderwijzend personeel; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 20 juli 1991 blijkt dat alleen de Gemeenschappen

bevoegd zijn om de minimale rechten van de leden van het onderwijzend personeel te bepalen, zulks op grond van de integrale autonomie waarover ze ter zake beschikken (Gedr. St. Senaat, nr. 1374-1, blz. 5, en nr. 1374-2, blz. 4); dat de Franse Gemeenschap tot dusver geen initiatief in die zin heeft genomen, met dien verstande dat ze rechtens niet verplicht was zulks te doen binnen een bepaalde termijn; dat het onderwerp van het bestreden besluit niet is opgenomen onder de minimale rechten van de leden van het onderwijzend personeel van de verwerende partij en die rechten niet zijn vastgelegd, zodat het gemeenschappelijk comité genoemd in artikel 3, § 1, eerste lid, 3°, van de wet van 19 december 1974 niet bevoegd was om kennis ervan te nemen; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat verzoeker in de laatste memorie een nieuw middel ontleent aan de omstandigheid dat de steller van de handeling daartoe niet bevoegd was; dat hij op grond van arrest 46/96 dd. 2 juli 1996 van het Arbitragehof betoogt dat het bestreden besluit de bevoegdheden te buiten gaat die de Regering aan de wetgeving ontleent;

Overwegende dat verzoeker er slechts een functioneel belang bij heeft om de nietigverklaring van het bestreden besluit te verkrijgen; dat het enige middel dat in het verzoekschrift wordt uiteengezet en dat ontleend is aan de schending van de prerogatieven die de hoedanigheid van lid van het gemeenschappelijk comité voor alle overheidsdiensten hem verleent, niet gegrond is; dat de afwijzing van dat middel inhoudt dat hij niet de vereiste hoedanigheid heeft om in rechte op te treden en dat het verzoekschrift niet ontvankelijk is; dat eruit voortvloeit dat het niet aan de Raad van State toekomt om het nieuwe middel te onderzoeken, ook al zij het van openbare orde,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 4.000 frank, komen ten laste van verzoeker.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de VIe kamer, op negen december 1900 zesennegentig door :

de HH.	ANDERSEN,	kamervoorzitter,
	LEROY,	staatsraad,
	WETTINCK,	staatsraad,
Mevr.	MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

R. ANDERSEN.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECORDINEERD OP 12 JANUARI 1973.